

Una de les coses que més agraden a les noies són els versos. Bé entenquem-nos! Els versos que van dedicats a elles. Hi tenen una gran bogeria!... No em digueu que no, perquè n'estic segur com elles mateixes.

Prefereixen quatre ratlles en vers, que portin el seu nom, que totes aquelles paraules boniques i totes les galanteries que els pugui dir un d'aquells joves, que semblen la verdadera encarnació d'un galan de cinema.

Un vers... Santa paraula! És tota la il·lusió d'una noia... I sabeu per què? No? Doncs jo em penso que sí.

A les noies -i que em perdonin- res les afalaga tant com que els diguin que són com una flor, que tenen els ulls de cel, les galtes de rosa i que la seva boca, amb dues rengleres de dents meravelloses, sembla un estoig de pedreria... I és clar! Tot això dit de paraula resulta una ridícula. No hi ha cap jove que gosi dir-ho i si ho fa, no hi ha cap noia que en escoltar-ho hi doni crèdit... Però en canvi, tot això, dit en un vers, al mig d'una barreja de poesia i de ritmes, resulta la cosa més meravellosa que pugui somniar una noia!

He enfilat aquest tema per explicar un cas que va passar-me a mi.

Un dia, parlant amb una amiga meva, va caure la conversa sobre els versos que jo feia, i em va dir:

-En saps molt tu de fer versos!

-Ca! -vaig contestar- És que no hi entens res!

Vàrem seguir parlant sobre el tema i a l'últim va demanar-me tímidament, si volia fer-ne un per a ella.

-Ja te'l faré! -vaig dir-li.

-No m'enganyis!...

-Et juró que te'l faré!

I vaig fer-lo... i després de fer-lo vaig llegir-lo.

En aquell vers hi abocava tot el meu repertori. Allà hi esclataven les flors, hi cantaven els ocells, hi brillava el sol, murmuraven els recs, petaven els torrents i tot era una lloança d'aquella noia que havia tingut l'humorada de demanar-me un vers.

I vaig llegir-lo i tornar-lo a llegir i de tant llegir-lo i tornar-lo a llegir, em varen venir ganes de meditar.

Enmig d'aquelles estrofes posava aquella noia al damunt dels núvols. Entre les ratlles d'aquell vers era la criatura més bella, la flor més perfumada, l'ocell més cantaire...

I dient la veritat. aquella noia no tenia res de tot això... No era lletja, però tampoc bonica i jo engrascat per la poesia només deia que mentides. Estic seguríssim que aquell vers, tal com era fet, m'hauria reportat un èxit formidable davant d'aquella noia, però també estic seguríssim, que si en lloc de centuplicar-li les seves gràcies, li hagués cantat els seus encisos, tal com eren, m'hauria dit que el meu vers no li agradava gens i que no hi entenia res.

Després d'una atenta meditació, vaig decidir que el més encertat que podia fer, era esquinçar aquell vers i deixar-ho córrer.

I naturalment, cansada d'esperar, la meva amiga es va enfadar i un dia, que estava de mal humor, va cantar-me les quaranta i després de dir-me tots els penjaments, girant-se i marxant, terriblement ofesa, va acabar:

-Ets un mentider! Un gran mentider!

Vaig arronsar-me d'espatlles sense contestar.

I ara, vosaltres amics, jutgeu:

¿Hi ha dret, que per no voler dir mentides, et tractin de mentider?

Mai! Això mai!